

FULL PARROQUIAL

Sant Andreu de Tona

CELEBRACIONS LITÚRGIQUES

Els dies feiners, a les NOU del matí, **Missa de la fèria**, a la capella fonda.

Els dijous de 2/4 de CINC fins 2/4 de SIS de la tarda, **adoració eucarística**, a la capella fonda.

Dilluns dia 31,
Sant Ramon Nonat, prevere. Memòria.

Sant Ramon Nonat. Antonio del Castillo, 1640-1650, Es conserva al Museu Goya de Saragossa.

Dijous dia 3,
Sant Gregori el Gran, papa i doctor de l'Església. Memòria.

Dissabte dia 5,
A les CINC de la tarda, **Missa de Primeres Comunions.**

A les SET del vespre, **Missa de vigília del diumenge**, a l'església parroquial.

Diumenge dia 6,
A les DEU del matí, **Missa al Santuari de Lurdes.**
A les ONZE del matí, **Missa de Primeres Comunions.**
I a 1/4 d'UNA del migdia, **Missa solemne**, a l'església parroquial.

EXÈQUIES

El dimecres dia 19 d'agost, a les dotze del migdia, vam celebrar la Missa exequial d'en Josep Puigdesens Pujol de 87 anys, vidu de Maria Sañé Parareda. En Josep havia nascut a Calldetenes, vivia a Tona i va morir a la residència hotel Prudenci.

L'endema dijous dia 20 d'agost a les dotze del migdia, vam celebrar la Missa exequial de la Narcisa Vilaseca Cirera de 89 anys, vídua d'en Joan Prat Jordà. La Siseta havia nascut a Tona on vivia. Va morir a Manresa on s'estava darrerament.

Que no hi hagi per a ells més nit, ni els hi calgui la llum dels grèsols o la del sol. Que Déu mateix els il·lumini (cfr. Ap 22, 5)

INTENCIONS DE MISSES

Diumenge dia 30 a les deu del matí, pels esposos Joaquim Vilella Fabrè i Anita Buxaderas Pujol, i per en Bernat Noguera Vilella. **A 1/4 d'una del migdia**, per en Josep Codina Soler, i pels difunts de la família Pagés Puig.

Dilluns dia 31, per en Josep Codina Soler.

Dimarts dia 1, pels difunts de la parròquia.

Dimecres dia 2, pels difunts de la família Serra Vilella.

Dijous dia 3, en acció de gràcies.

Divendres dia 4, per les ànimes del purgatori.

Dissabte dia 5, per en Josep Fabrè Freixanet i difunts de la família, i per en Pere Baucells Camps.

Diumenge dia 6 a les deu del matí, pro populo.

A 1/4 d'una del migdia, pels esposos Josep Roquet i Anna Fabregar, i pels esposos Maria Vilardell i Pere Bou

La col·lecta que vam fer el dia de la Mare de Déu, dissabte dia 15 d'agost, va ser de 191,50€, i la de diumenge passat dia 16, de 192,18€. La del divendres penitencial, de 14,98€.
Donatius rebuts: 130€, 120€, 50€.

DÉU TÉ NOM

Què volem dir exactament quan diem el Nom de Déu? (...) Atenent al segon manament de la llei de Déu el nom de Jahvè, ja des de molt abans de l'època de Jesús no es pronuncia. El Nou Testament ja no coneix un nom determinat de Déu. I molt menys quan en la versió grega de l'Antic Testament aquest nom s'havia substituït a consciència pel de *Senyor*. (...) Però, per altra banda, la idea de que Déu té un nom juga un paper decisiu precisament en el Nou Testament. Només en el capítol dissetè de l'Evangeli de Joan, que pot considerar-se en molts aspectes, com a culminació del desenvolupament de la fe neotestamentària, apareix quatre vegades el nom de Déu. En els versets sis i vint-i-sis, la part principal del text es troba enmarcada per la pròpia manifestació de Jesús, la missió del qual consisteix -diu ell- en revelar als homes el nom de Déu: Jesús es mostra com el nou Moisès, que porta a terme el que en la bardissa havia començat parcial i veladament. ¿Què significa, doncs, *Nom de Déu*?. Tal vegada podem comprendre d'una manera més breu de què es tracta. Partint del que li és oposat. L'Apocalipsis parla de l'adversari de Déu, de la bèstia. La bèstia, el poder advers, no porta un nom, sinó un número: «666 és el seu número», diu el vident (13,18). És un número i converteix la persona en un número.

Els qui hem viscut el món dels camps de concentració sabem a què equival això: El seu horror es basa precisament en què esborra el rostre, en què cancel·la la història, en què fa dels homes números, peces de recanvi d'una gran màquina. Un individu és el que és la seva funció, res més. Avui hem de témer que els camps de

concentració haguéssis estat solament un preludi; que el món, sota la llei universal de la màquina, assumeixi en la seva totalitat l'estructura de camp de concentració. Ja que si solament existeixen funcions, aleshores l'home no és tampoc res més. Les màquines que ell ha muntat li imposen la seva pròpia llei. Ha d'arribar a ser llegible per la comptadora, i això només resulta possible si és traduït al llenguatge dels números. Tot el que no sigui això, deixa de tenir sentit en ell. El que no és funció no és res. La bèstia és número i converteix en número.

Déu, en canvi, té un nom i ens crida pel nostre nom. És persona i busca la persona. Té un rostre i busca el nostre rostre. Té un cor i busca el nostre cor. Nosaltres no som per a ell funció en una maquinària còsmica, sinó tot el contrari: Són els seus els qui estan faltats de funció.

El nom equival a aptitud per a ser cridat, equival a comunitat. Per això Crist és el vertader Moisès, la culminació de la revelació del nom. No porta una nova paraula com a nom; fa quelcom més: Ell mateix és el rostre de Déu, la possibilitat d'invocar Déu en tant que tu, en tant que persona, en tant que cor. El nom propi de Jesús porta fins al final l'enigmàtic nom de la bardissa. Ara és evident que Déu encara no ho havia dit tot, sinó que havia interromput provisionalment la seva locució. Perquè el nom de Jesús conté la paraula *Jahvè* en la seva composició hebrea, i afegeix a ella quelcom més: Déu salva, *Jo sóc el que sóc*, es converteix ara per pròpia iniciativa, en *Jo sóc el que us salva*. El seu ser és salvar.

Joseph Ratzinger, El Dios de los cristianos. Meditaciones. Ediciones Sígueme, Salamanca 2005. Páginas 21-24.